

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 129.008 van 9 maart 2004
in de zaak A. 97.408/VII-29.325**

In zake : XXX,
 verblijvende te 8400 OOSTENDE,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 13 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 28 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die, loco advocaat D. BOUQUILLON, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 11 juni 1999 en verklaarde zich op 14 juni 1999 vluchteling.

1.2. Op 21 juni 2000 nam de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 16 oktober 2000 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Volgens haar verklaringen zou betrokkene een etnisch Albanese afkomstig uit de gemeente Pejë (Kosovo) zijn. Op 27 april 1998 zou het Servische leger betrokkene wijk binnengevallen zijn, de inwoners verjaagd en de huizen in brand gestoken hebben. Betrokkene, haar twee minderjarige kinderen, haar broer XXX en haar neef XXX zouden tot 5 juni 1999 te Rozhaje (Montenegro) verbleven hebben om vervolgens naar België te reizen. Haar broer zou rechtstreeks naar Groot-Brittannië zijn doorgereisd. Betrokkene vroeg op 14 juni 1999 asiel aan. Ze is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten. Betrokkene beweert niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat er geen enkele zekerheid is, omdat ze er geen echtgenoot meer heeft en omdat de toekomst van haar kinderen in België ligt.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene in haar opeenvolgende verklaringen geen persoonlijke feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat zij bij haar terugkeer naar Kosovo het risico loopt op persoonlijke en doelgerichte vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Sinds haar vertrek is de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees voor betrokkene, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese bevolking in Kosovo, is niet meer actueel. Overeenkomstig Resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, hebben de Servische ordetroepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst. In geval van moeilijkheden kan betrokkene zich trouwens steeds wenden tot de internationale gemeenschap die ernstige inspanningen levert om de orde en rust te herstellen en het dagelijks leven in Kosovo te normaliseren.

Het feit dat betrokkene in Kosovo geen enkele zekerheid heeft, dat ze er geen echtgenoot meer heeft en dat de toekomst van haar kinderen in België ligt, zijn problemen van socio-economische en familiale aard die als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie ressorteren.

Ten slotte kan nog vermeld worden dat in hoofde van betrokkene neef XXX op 26 april 2000 door het Commissariaat-generaal eveneens een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen werd.

Aangezien uit betrokkene opeenvolgende verklaringen, en rekening houdend met de fundamenteel gewijzigde (politieke) situatie in Kosovo, duidelijk blijkt dat haar asielaanvraag kennelijk ongegrond is, meent de Commissaris-generaal dat het in de gegeven omstandigheden niet noodzakelijk is om betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 21 juni 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij laattijdig werd ingediend; dat dit stuk dan ook uit de debatten dient te worden geweerd;

3.1.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van art. 30 van de Belgische Grondwet, minstens een wetsconflict met dit grondwetsartikel en het art. 51/4, paragraaf 1, 2 en 3 van de Wet van 15.12.1980.

Bij de initiële asielaanvraag van 14-06-1999 op het Ministerie van Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken (D.V.) werd geen correcte keuze van taalrol voorgelegd, daar deze keuze klaarblijkelijk beperkt bleef tot het Nederlands, terwijl uit de stukken niet valt af te leiden, met onbetwistbare zekerheid, dat aan betrokkene daadwerkelijk een vrije en volledige driedubbele keuze van taalrol werd voorgelegd, daar in België drie officiële talen gehanteerd worden, namelijk Nederlands, Frans én Duits. Deze laatste taal is zeker op het Ministerie van Binnenlandse Zaken een tamelijk veel gebruikte taal, aangezien uitgerekend dit ministerie bevoegd is voor alle taalgebieden in België en derhalve duitstalig personeel ruimschoots voorhanden is. Zelfs het naambord op het adres, Koning Albert II-laan 6 te Brussel is drietalig (Nederlands, Frans én Duits), waardoor een kandidaat-vluchteling meteen bij aankomst aldaar eigenlijk misleid wordt, zoals in casu en voortgaand op het gebruikte formulierverhoorblad, in de waan gelaten zijnde dat hij/zij een driedubbele taalkeuze zal krijgen bij de initiële aanvraag.

Het gehanteerde formulier-verhoorblad zelf van 17/04/00 is een ééntalig in het Nederlands opgesteld formulier, dat zelfs geen enkele keuze voorziet tussen de drie landstalen en is derhalve strijdig met de beginselen van vrije taalkeuze in Belgisch recht.

De verdere behandeling van een opvolgende asielaanvraag wordt qua gebruikte taal zoals in casu definitief bepaald. In deze asielaanvraag werd ook dat miskend.

Het ingeroepen belang ligt derhalve hierin, dat aan een asielzoeker zoals in casu die vertrouwd is met het Duits o.m. door een decennialange aanwezigheid van duitstalige toeristen in Joegoslavië, een mogelijkheid ontnomen wordt om zijn/haar in het Duits omgezette gezegdes te controleren. De niet-naleving van de grondwettelijke bepalingen heeft in casu de belangen geschaad van verzoekster. De gezegdes werden immers vertaald in het Nederlands, een taal waarmee zij nog onvoldoende vertrouwd was op het tijdstip van de verhoren.

Er ontstaat dus een wetsconflict inzake art. 51/4 van de wet van 15.12.1980 en art. 30 van de Grondwet. Een prejudiciële vraag zou dienen gesteld aan het Arbitragehof.”;

3.1.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord geen inhoudelijke kritiek uit op het middel;

3.1.3. Overwegende dat verzoekster in haar toelichtende memorie het middel zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift herhaalt;

3.1.4. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van artikel 30 van de Grondwet betreft, kan worden verwezen naar het arrest van het Arbitragehof, nr.77/97, van 17 december 1997 waarin het beroep tot nietigverklaring van artikel 2 van de wet van 10 juli 1996, dat artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) invoegt, werd behandeld; dat in punt B.12.1 van dit arrest wordt gesteld dat het slechts is wanneer zij de bijstand van een tolk vragen dat de asielzoekers, in tegenstelling tot de gebruikers van de centrale diensten, de mogelijkheid om zelf de proceduretaal te kiezen, verliezen; dat in punt B.12.2 wordt gesteld dat die maatregel redelijkerwijze verantwoord blijkt te zijn ten aanzien van de door de wetgever nagestreefde doelstellingen; dat het Hof als volgt vervolgt:

“Op grond van het feit dat een asielzoeker om de bijstand van een tolk verzoekt, kan immers worden vermoed dat hij van het Nederlands net zoals van het Frans geen of slechts een onvolmaakte en in ieder geval onvoldoende kennis heeft om, zelfstandig, in een van die beide talen zijn aanvraag te volgen en ze te verdedigen. Aangezien de vrije keuze van de proceduretaal niet ertoe leidt dat de asielzoeker, daadwerkelijk en zelfstandig, de aldus gekozen taal gebruikt, heeft de wetgever kunnen oordelen dat het in dat geval gepast was aan de overheden de zorg over te laten zelf de taal voor de behandeling van de asielaanvraag vast te stellen: die maatregel blijkt relevant te zijn, zowel ten aanzien van de zorg om te vermijden dat een proceduretaal eventueel wordt bevoordeeld wegens andere motieven dan de kennis van de genoemde taal als ten aanzien van de zorg een zekere soepelheid te garanderen bij de verdeling van de aanvragen onder de diensten; hij blijkt bovendien niet onevenredig te zijn, vermits het optreden van een tolk het de asielzoeker in ieder geval mogelijk maakt, onafhankelijk van de in aanmerking genomen proceduretaal, gebruik te maken van de door hem gekozen taal.”;

Overwegende dat de door verzoekster opgeworpen prejudiciële vraag aldus reeds werd beantwoord in voornoemd arrest van het Arbitragehof over het beroep tot nietigverklaring van artikel 2 van de wet van 10 juli 1996, dat artikel 51/4 van de

Vreemdelingenwet invoegt; dat ingevolge artikel 26, § 2, 2/, van de Bijzonder wet op het Arbitragehof de Raad van State niet gehouden is aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen wanneer het Arbitragehof reeds uitspraak heeft gedaan over een vraag of een beroep met een identiek onderwerp; dat de door verzoekster opgeworpen prejudiciële vraag bijgevolg niet dient te worden gesteld;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster om bijstand van een tolk heeft verzocht; dat derhalve op basis van artikel 54/1, § 2, van de Vreemdelingenwet de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek kon bepalen, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties; dat in casu de Minister beslist heeft dat dit het Nederlands was; dat de taalkeuze dan ook conform artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet geschiedde; dat bovendien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen enkele keer heeft verzocht om het gebruik van de Duitse taal; dat het eerste middel ongegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster een tweede middel uiteenzet dat als volgt luidt :

"Schending van art. 6. 1. van het Europees Verdrag voor Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (afgekort het E.V.R.M.), Rome 4/11/1950, door België goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955.

Eerste Onderdeel.

1. Van het dossier is geen enkele inventaris aan te treffen in het dossier zelf, zoals het ter inzage én afschrift ter beschikking is gesteld op het CGVS. Zo heeft de heer Commissaris-generaal in zijn eindbeslissing ten gronde nagelaten de stukken te vermelden op basis waarvan hij -zonder enig verhoor- tot zijn besluit komt. Een exacte controle van het dossier is aldus onmogelijk.

Tweede onderdeel.

2. Door het ontbreken van een chronologische inventaris van alle procedurestukken, correspondentiestukken en overtuigingsstukken is het onmogelijk een exacte controle van het dossier te doen.

Derde onderdeel.

3. In het dossier, in de staat waarin het ter beschikking werd gesteld voor inzage én kopie, ontbreken vertalingen. De asielaanvraag werd behandeld in het Nederlands. Procedurestukken zoals de Resolutie 1244 zijn niet vertaald in het Nederlands, nochtans de proceduretaal. Dit alles terwijl een correcte én volledige vertaling vanzelfsprekend noodzakelijk is voor een faire afhandeling van de asielprocedure, daar niet zonder meer kan worden aangenomen dat het personeel op de D.V. en op het CGVS de genoemde taal (in casu het Frans) zonder tolk, machtig is, waardoor andermaal de fundamentele rechten van betrokkene werden geschonden.

Vierde Onderdeel.

4. Van het (in sneltempo afgehandelde) verhoor op de DV werd aan betrokkene geen kopie afgeleverd, zodat deze nooit in de mogelijkheid is geweest om eventuele foute noteringen te doen corrigeren. Zo bv. is zij niet gevlucht op 27/04/98.

Overigens heeft dit ook de redactie van zijn akte dringend beroep enorm bemoeilijkt, daar voor het opstellen van deze akte betrokkene beroep deed op een assistente van de Sociale Dienst voor Vreemdelingen te Oostende. Deze persoon had aldus geen kopie voorhanden van het verhoor op de DV, zodat men diende te volstaan met een in zeer algemene bewoordingen opgestelde akte. Met alle gevolgen vandien...

Vijfde onderdeel.

5. De tolk op de DV heeft geen eed afgelegd, zelfs zijn/haar identiteit blijft onbekend. Dit laat de mogelijkheid open, dat zeer slordig vertaald werd, hetgeen

vanzelfsprekend de rechten van betrokkene heeft geschaad. Zelfs de naam van de "bestuursassistent" ontbreekt.";

3.2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord geen inhoudelijke kritiek uit op het middel;

3.2.3. Overwegende dat verzoekster in het tweede middel van haar toelichtende memorie de schending van de motiveringsplicht voorzien bij artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aanvoert, om vervolgens de onderdelen van het inleidende verzoekschrift te herhalen;

3.2.4. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van artikel 6, § 1, van het EVRM betreft, dit artikel stelt dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld; dat deze bepaling enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag; dat dit middel, in zoverre het is gesteund op een schending van artikel 6, §1, van het EVRM, faalt naar recht;

Overwegende dat wat de schending van de motiveringsplicht betreft, verzoekster nergens in de uiteenzetting van de verschillende onderdelen concretiseert waarin haar belangen zijn geschaad, noch op concrete wijze aantoont dat de wijze waarop de beslissing is tot stand gekomen, een negatieve invloed heeft gehad op de motivering ervan; dat verzoeksters grieven, die aldus slechts op loutere hypothesen berusten, bovendien enkel gericht zijn tegen de weigeringsbeslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken en niet tegen de thans bestreden beslissing; dat het tweede middel aldus niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoekster een derde middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van art. 51/4, par. 1 en par. 3 van de Wet van 15.12.1980. De taal van het onderzoek was ab initio het Nederlands. Doordat Franstalige stukken (Resolutie 1244) onvertaald in het dossier blijven werd artikel 51, par. 3 geschonden. De niet-omzetting in het Nederlands schaadt de belangen van betrokkene, daar deze recht heeft op een beslissing die genomen wordt op stukken die in de taal van het onderzoek zijn opgesteld.";

3.3.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord geen inhoudelijke kritiek uit op het middel;

3.3.3. Overwegende dat verzoekster in haar toelichtende memorie het middel zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift herhaalt;

3.3.4. Overwegende dat verzoekster geenszins aantoont hoe haar belangen zijn geschaad door de niet-vertaling van een Franstalig stuk, met name de resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, in het administratief dossier; dat bovendien in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen naar deze resolutie en de inhoud ervan samengevat wordt weergegeven; dat een schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet dan ook niet werd aangetoond; dat het derde middel ongegrond is;

3.4.1. Overwegende dat verzoekster een vierde middel uiteenzet dat als volgt luidt :

"Schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en schending van de art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Door geen verhoor te organiseren op het CGVS werden de rechten van betrokkenen geschonden om uit te kunnen leggen waarom, in betrokkenes specifiek geval, haar leven bedreigd blijft ingeval van een terugkeer. Overigens wordt verwezen in de beslissing naar een 'neef' die geen neef is, maar een naamgenoot. de echte neef zit in Engeland. de CGVS had haar minsten die kans moeten geven.";

3.4.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord geen inhoudelijke kritiek uit op het middel;

3.4.3. Overwegende dat verzoekster in haar toelichtende memorie het middel zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift herhaalt;

3.4.4. Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat verzoekster onvoldoende gegevens heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij omwille van een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst; dat de Commissaris-generaal vervolgens stelt dat de situatie in verzoeksters geboortestreek aanzienlijk gewijzigd is zodat verzoeksters moeilijkheden niet meer beantwoorden aan de huidige objectieve situatie in de regio; dat het determinerend motief van de beslissing aldus gelegen is in de vaststelling van de gewijzigde situatie in Kosovo, overeenkomstig resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties; dat verzoekster dit niet betwist; dat een schending van de materiële motiveringsplicht dan ook niet werd aangetoond; dat bovendien de Commissaris-generaal niet verplicht is een asielzoeker te horen; dat hij in elk geval individueel beslist of een verhoor dienstig of onmisbaar is; dat in casu in de bestreden beslissing duidelijk wordt weergegeven dat het in de gegeven omstandigheden niet noodzakelijk is om verzoekster te horen; dat het vierde middel derhalve ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart tweeduizend en vier, door:

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.